

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Русе, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, XI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тихомира Г. Казасова

при участието на секретаря Станка Ст. И.
като разгледа докладваното от Тихомира Г. Казасова Гражданско дело № 20214520103735 по описа за 2021 година

В. Й. В. лично и в качеството си на законен представител на малолетната Й. В. Й. предявява претенции срещу „Пътинженеринг“ АД за заплащане сумите:

- 100 000 лева – обезщетение за претърпени от В. В. неимуществени вреди от смъртта на съпруга й В. Й. В., вследствие трудова злополука, настъпила на 17.02.2021г.;

- 100 000 лева – обезщетение за претърпени от детето Й. В. Й. неимуществени вреди от смъртта на баща й В. Й. В., вследствие трудова злополука, настъпила на 17.02.2021г.;

- 31 800 лева – обезщетение за претърпени от детето Й. В. Й. имуществени вреди (пропуснати ползи от неполучена издръжка) от смъртта на баща й В. Й. В., вследствие трудова злополука, настъпила на 17.02.2021г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от 17.02.2021г. до окончателното им изплащане.

Твърди, че В. Й. В. е бил в трудово правоотношение с „Пътинженеринг“ АД, основано на договор от 18.06.2018г., по силата на който заемал длъжността „строителен техник“.

На 17.02.2021г. В. В. се придвижвал със служебен автомобил „Ауди 80“ с рег.№Р АХ от с.Н. г. към гр.Р. по път I-5. Около 14.20 часа, вследствие настъпило ПТП починал. Съдебният лекар констатирал причината за смъртта: „съчетана травма, довела до тежки, несъвместими с живот увреждания на централната нервна система, дихателната система и сърдечно – съдовата система“.

С Разпореждане №17/17.03.2021г. на ТП на НОИ – Русе, злополуката била призната за трудова по смисъла на чл.55, ал.1 КСО.

Смъртта на В. В. – съпруг на В. В. и баща на Й. Й. причинила на ищите болка и страдания. В тази връзка молителката пояснява, че отношенията в семейството се

основавали на взаимност, любов, взаимна подкрепа и силна емоционална привързаност. Наследодателят осигурявал издръжката на домакинството. Бил изявен член на обществото, познат като изключително лъчезарен, добронамерен и отзивчив човек. След смъртта му, съпругата и детето му ограничили социалните си контакти и до настоящия момент не могли да преодолеят нежеланието си да общуват с околните. Преживените болки и страдания оставили негативен отпечатък в съзнанието им. В. В. се чувствала самотна, не можела да преживее загубата и да приеме факта, че никога няма да видят съпруга си, а Й. била лишена от силната бащина обич и подкрепа.

Претендира направените по делото разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът „Пътинженеринг“ АД е депозирал отговор на исковата молба, в който излага доводи досежно неоснователността на ищцовите претенции.

Не оспорва следните факти: съществуващо към 17.02.2021г. трудово правоотношение с наследодателя на ищците; настъпилото на 17.02.2021г. ПТП, в резултат на което е починал В. Й. В.; наличието на производство, в хода на което, с Разпореждане №17/17.03.2021г. на ТП на НОИ – Русе, злополуката е призната за трудова по смисъла на чл.55, ал.1 КСО.

Твърди, че произшествието, вследствие което е починал В. В. е настъпило по негова вина. В тази връзка сочи, че при управление на поверения му автомобил, служителят нарушил императивни норми на ЗДвП – не ползвал предпазен колан, управлявал автомобила с превишен скорост и след като навлязъл в насрещната лента за движение причинил произшествието, при което загинал не само той, но и К. Р. К. – водач на МПС движещо се в насрещното пътно платно.

Счита, че не е налице трудова злополука, която да ангажира отговорността на работодателя, тъй като пострадалият умишлено е увредил здравето си, посредством поведението, предхождащо ПТП. Поддържа, че починалият имал здравословни проблеми, но не предприел действия за стабилизиране на здравето си. В деня на инцидента се оплакал от изтръпване на дясната ръка и споделил с колега, че на 14.02.2021г. била извикана линейка по спешност в дома му, обстоятелство, което премълчал пред работодателя. Ответникът прави извод, че В. В. е причинил умишлено увреждането, поради което приема, че не е налице основание за ангажиране безвиновната отговорност на работодателя. Релевира възражение за съпричиняване.

Оспорва твърденията, относно търпените от ищците неимуществени вреди, в частност отношенията на обич, взаимност и емоционална привързаност в семейството. Поддържа, че пострадалият многократно заявявал пред свои колеги, че В. В. демонстрирала явно неуважение към него и живеела с него само заради детето им. Съпрузите многократно се разделяли и събирали, често спорели.

Намира за неоснователна претенцията за имуществени вреди, като приема, че детето има право на наследствена пенсия, която би компенсирала липсата на издръжка от бащата.

Моли съда да отхвърли исковете като неоснователни.

Съобразявайки становищата на страните, събраните по делото доказателства по вътрешно убеждение и приложимия закон, съдът прие за установено от фактическа страна, следното:

В. Й. В. и В. Й. В. сключили граждански брак на 21.11.2016г. От съвместното си съжителство имат едно дете: Й. В. Й., родена на 28.05.2016г.

„Пътинженеринг“ АД и В. Й. В. са били обвързани от трудово правоотношение, основано на договор, сключен на 18.06.2018г., по силата на който наследодателят на ищите заемал длъжността „строителен техник“ в ответното дружество.

Ответникът представя данни от медицински преглед на В. В., от които е видно, че при проведените профилактични прегледи през 2020г. са дадени предписания за: апаратно изследване ЕМГ; консултация с офталмолог по повод очни дъна, поради лечение на захарен диабет; консултация с ендокринолог и периодични консултации с кардиолог.

Със Заповед №25/08.05.2020г. работодателят предоставил на В. Й. В. служебен автомобил „Ауди 80“ се рег.№Р АХ, собственост на „Пътинженеринг“ АД, за изпълнение на служебните задължения, като го упълномощил да стопанисва и управлява МПС. Ангажирани са писмени доказателства, относно техническата изправност на автомобила и наличие на сключена застраховка „Гражданска отговорност“.

На 17.02.2021г., около 14.20 часа на път I – 5, км 21 +870 настъпило ПТП, вследствие което са починали В. Й. В. и Р. К. Х.. В изготвения констативен протокол, като обстоятелства и причина за произшествието се сочи: „В условията на ясно време и суха пътна настилка, участник 1 (лек автомобил „Ауди 80“ се рег.№Р АХ, управляван от В. В.) навлиза в лентата за насрещно движение и се сблъсква с движещия се в нея участник 2.“.

От приетата съдебномедицинска експертиза на труп е видно, че наследодателят на ищите е починал вследствие съчетана травма, довела до тежки, несъвместими с живота увреждания на централната нервна система, дихателната система и сърдечно – съдовата система. Експертът е приел, че описаните травматични увреждания са резултат на действието на твърди тъпи и тъпоръбести предмети и инерционни сили и могат да бъдат получени при ПТП на 17.02.2021г.

По искане на ищеца е възложена и приета *съдебномедицинска експертиза*, чието заключение съдът цени като обективно, всестранно, ясно и пълно. След проверка на медицинската документация, вещото лице е установило, че при произшествието на 17.02.2021г. В. В. е получил следните увреждания: тежка черепно-мозъчна травма (счупване основата на черепа, разкъсване на твърдата мозъчна обвивка, субарахноидален кръвоизлив, разкъсване на мозъчния ствол и др.); тежка гръдна травма (счупвания на 3-5, 7-10 ребра вдясно с разкъсване на тъканната плевра, счупване на гръбначния стълб, контузии на белите дробове, разкъсване на долна куха вена и др.); разкъсване на черния дроб; разкъсване на опоръка на тънките черва; разкъсване на сифзата; счупване на лява раменна кост; охлузвания и открити счупване на долните крайници. Констатирано е, че наследодателят е имал стеатоза на черния дроб и затлъстяване трета степен. Експертът счита, че е налице пряка причинно – следствена връзка между установените травматични увреждания (съчетана травма, довела до тежки увреждания на централната нервна система, дихателната система и сърдечно – съдовата система, несъвместими с живота) в резултат на ПТП и настъпването на смъртта.

Данни за злополуката, настъпила на 17.02.2021г. се съдържат в „Декларация за трудова злополука“, изготвена от работодателя.

С разпореждане №17/17.03.2021г. на НОС – ТП – Русе, злополуката е призната за трудова по смисъла на чл.55, ал.1 КСО.

С постановление от 17.01.2022г., постановено по ДП №864/2021г., Окръжна прокуратура – Русе прекратила наказателното производство, водено за престъпление по чл.343, ал.1, б.“в“ НК. В мотивите на акта е прието, че В. В. е допуснал нарушения на правилата за движение по пътищата, в резултат на което е причинено ПТП от което е последвала смъртта му.

Установено е, че ответникът е застрахован по групова застраховка задължителна трудова злополука, договор обективиран в застрахователна полица №0111200855001607 от 13.05.2020г. През м.юни 2021г. ищците уведомили застрахователя за настъпилото на 17.02.2021г. събитие и предявили претенция за застрахователно обезщетение в максималния размер, определен по договора. „Дженерали застраховане“ АД отказало да изплати обезщетение поради липса на основание за уважаване претенцията.

От удостоверение за наследници изх.№3-980/22.02.2021г. е видно, че В. Й. В. и Й. В. Й. са наследници по закон на В. Й. В..

ТП на НОИ - Русе, отпуснало на Й. В. Й. наследствена пенсия в размер на 277.50 лева. През м.декември 2022г. размерът на наследствената пенсия е увеличен на 350.25 лева.

След смъртта на наследодателя, здравословното състояние на В. В. се влошило. При извършена преглед, на 26.04.2021г. на ищцата е поставена диагноза „смесено тревожно – депресивно разстройство“ и е предписана медикаментозна терапия.

За установяване релевантни за спора факти е допуснат разпита на: А. Г. П.; В. Т. В.; В. В. Г.; Г. Г. В.; В. И. И.; Е. И. М.

А. П. – изнася данни за състоянието на ищците след смъртта на В. В.. Твърди, че по време на съвместния живот съпрузите преминали през различни трудности, въпреки което се обичали, живеели в разбирателство, нямали разногласия. Детето било изключително привързано към баща си. Й. трудно приела смъртта му - чакала го да се прибере, искала да му се обади по телефона, изпаднала в депресия. В. не можела да превъзмогне смъртта на съпруга си. Поддържала се с медикаменти, предписани от психиатър. Тя и дъщеря й нямало на кого да разчитат, трудно се справяли, тъй като наследодателят полагал основните грижи за семейството.

В. В. заявява, че В. и В. В.и са били едно добро семейство, не се оплаквали един от друг, заедно организирани почивките и празниците си, почти всеки месец гостували на свидетелят, който имал вила извън града. Ищците тежко преживявали смъртта на В.. Детето станало по-затворено, а В. често изпадала в депресия.

В. Г. твърди, че В. и В. В.и поддържали нормални съпружески отношения. Отглеждали с любов дъщеря си. След инцидента Й. страдала за баща си, постоянно го търсела и питала защо не се прибира. В. също тежко преживявала смъртта на съпруга си.

Г. В. – главен механик, организатор транспорт в „Пътинженеринг“ АД заявява, че наследодателят на ищците бил упълномощен да управлява лек автомобил „Ауди 80“ се рег.

№Р АХ, собственост на дружеството. През м.септември 2020г. В. В. го уведомил, че се блъснал в друг автомобил. Не съобщил за инцидента на тел.112, тъй като се „оправили“ с водача на увреденото МПС. Ремонтът на служебния автомобил бил извършен в базата на „Пътинженеринг“ АД, но Василев закупил и платил лично необходимите за ремонта части. Свидетелят сочи, че В. В. е имал и други по-леки катастрофи с личния си автомобил.

В. И. – технически сътрудник в „Пътинженеринг“ АД твърди, че няколко месеца преди инцидента, потърсила В. В. и установила, че не е на работното си място. В разговор, последният обяснил, че се прибрал по-рано от работа, тъй като имал високо кръвно и ръката му изтръпнала. Споделил, че отношенията в семейството му се влошили. Свидетелката поддържа, че наследодателят на ишците работел и в друга фирма, но не и е известно дали е вършел това в извънработно време.

Е. М. – главен счетоводител на „Пътинженеринг“ АД счита, че В. В. имал здравословни проблеми, тъй като често се потял, имал високо кръвно, оплаквал се, че ръцете му изтръпват. Предполага, че е бил в някакви отношения с контрагент на ответника. Пояснява, че фирма, с която „Пътинженеринг“ АД е било в търговски отношения, препоръчана от В. В., не изпълнила качествено задълженията си и във връзка с предстоящи корекции, наследодателят на ишците обяснил, че ще се злепостави. Действал като посредник на тази фирма. След смъртта му, В. В. посетила счетоводството на ответното дружество и поискала информация относно плащания дължими на съпруга ѝ от въпросната фирма.

От приетата в хода на производството *съдебно психологична – психиатрична експертиза* е видно, че ишците възприемат загубата на В. В., осъзнават случилото се, изживяват мъката си и се адаптират към загубата. Преживели са и преживяват негативни емоции от смъртта на наследодателя. В. В. изпитвала страхове за дъщеря си и бъдещето ѝ. В. и Й. В. преминали през четирите фази на преживяване загуба: остро отчаяние и безнадеждност; интензивен копнеж и търсене на починалия; дезорганизация и отчаяние или потъване в загубата; реорганизация. Пояснени са характеристиките на всяка фаза и приблизителната ѝ продължителност. Експертите са стигнали до извод, че процесът на скърбене в случая е продължил повече от година и травмата се е отразила сериозно върху състоянието и житието на ишците. Вследствие внезапната смърт на съпруга, у В. В. възникнало тревожно депресивно състояние, наложило медикаментозно лечение. Към момента на изследването ишцата рядко приемала препоръчания ѝ билков препарат. Вещите лица считат, че не са налице трайни последици за психиката на ишците, не са установили усложнен траур. Приемат, че В. и Й. В. постепенно се възвръщат към нормалното си житейско функциониране, но все още не са изживели напълно скръбта си.

В о.с.з. експертите поясняват, че към момента на събеседване с ишците, при детето не са установени параметри на висока степен на тревожност, а при майката е налице умерена степен на личностна тревожност. Обясняват, че личностната тревожност е предопределена до известна степен от характерологичните особености, които личността притежава, а ситуативната тревожност е свързана с конкретно поведение, обстоятелство или събитие. Приемат, че към момента на инцидента нивото на тревожност на В. В. е било по-високо, но към настоящия момент ситуативната тревожност е ниска. Споделят, че майката е

подпомагала детето да преодолее смъртта на баща си с подкрепата на близки и познати и не е потърсила съдействие от специалист.

Във връзка с установяване механизма на произшествието, вследствие което е починал наследодателя на ищите е допуснат разпита на *П. Б. П.* – пряк очевидец на инцидента. Свидетелят твърди, че през м.февруари 2021г. се придвижвал със служебен автомобил от гр.Р. към гр.Б.. Движил се зад лек автомобил „Опел Комбо“. Когато навлезли в участък с наклон, при изкачване във височината по посока гр.Б., забелязал насрещно движещ се лек автомобил „Ауди“, който започнал да навлиза в неговата лента за движение и намалил скоростта си. В момента в който л.а. „Ауди“ с приближил към л.а. „Опел Комбо“, л.а. „Ауди“ рязко навлязъл в насрещната лента и последвал удар с л.а. „Опел Комбо“. Ударът бил челен, въпреки опита на водача, управлявал л.а. „Опел“ да избегне съприкосновението.

От заключението на приетата *автотехническа експертиза* е видно, че причина за настъпване на произшествието е навлизането на управлявания от В. В. автомобил „Ауди“ в частта от пътя, по която се е движил лек автомобил „Опел“. Експертът е изготвил мащабна скица на мястото на ПТП. Установил е, че л.а. „Ауди“ е оборудван с GPS и според данните от устройството, към момента на инцидента В. В. се е движил със скорост 97 км/час. Към началото на удара л.а. „Опел“ се е движил със скорост около 32.8 км/час. В участъка, в който е настъпило ПТП имало маркировка - двойна смесена линия: прекъсната и непрекъсната при движение по посока към Русе и непрекъсната и прекъсната при движение към Б.. Пътят бил равен, с геометрична видимост напред за всяка посока на движение около и над 250 м. Към момента на инцидента не е имало препятствия или други участници в движението, ограничаващи видимостта между водачите на л.а. „Ауди“ и л.а. „Опел“. Изчислена е опасната зона за спиране на двата автомобила. Установено е, че всеки от двамата водачи е имал възможност да възприеме идващото срещу него превозно средство от разстоянието на геометричната видимост. Направен е извод, че водачът на л.а. „Ауди“ е имал техническа възможност да предотврати ПТП, ако не е навлязъл в лентата за насрещно движение, докато водачът на л.а. „Опел“ не е имал техническа възможност да предотврати произшествието чрез спиране.

Установената фактическа обстановка, налага следните правни изводи:

С оглед изложените в исковата молба обстоятелства и формулиран петитум, съдът приема, че е сезиран с обективно и субективно съединени искове с правно основание чл.200 от КТ.

Цитираната правна норма вменява имуществена отговорност на работодателя за вреди от трудова злополука или професионално заболяване, които са причинили временна нетрудоспособност, инвалидност или смърт на работника или служителя, независимо от това дали негов орган или друг негов работник има вина за настъпването им. Трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето станало по време и във връзка или по повод извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт, като такава е и злополуката станала по време на обичайния път при отИ.е или връщане от работното място до основното място на живеене или до друго

място за живеене с постоянен характер. Отговорността по чл.200 от КТ има обективен и безвиновен характер и обхваща всички претърпени преки и непосредствени вреди от имуществен и неимуществен характер. За успешното провеждане на иска в тежест на ишците е да докажат: 1. че са от кръга лица, които имат право на обезщетение за неимуществени вреди; 2. обстоятелството, че пострадалият и ответникът са се намирали в трудовоправни отношения към момента на увреждането; 3. трудовия характер на злополуката; 4. настъпване на вреди от същата; 5. техния вид и размер.

При определяне кръга на лицата, които имат право на обезщетение за неимуществени вреди на посоченото правно основание, следва да се съобразят както Постановление №4/1961г., така и Постановление №5/1969г. на Пленума на ВС. Изхождайки от принципа за справедливост, ВС е приел, че в кръга от близки на пострадалия, които имат право на обезщетение са включени низходящи, възходящи, съпруг и други лица, които са поддържали с пострадалия отношения, сходни с тези на посочените роднини. В Постановление №5/1969г. са визирани примери за фактически отношения, изпълнени със съдържание, подобно на това между близки родственици. Като отклонение от кръга на лицата посочени в Постановление №4/1961г. са определени отношения между две лица, които са съжителствали на съпружески начала. В случая, искът е предявен от съпругата и детето на пострадалия, с оглед което съдът приема, че ишците са материално-правно легитимирани да претендират обезщетение за неимуществени вреди.

Безспорно е, че към 17.02.2021г. В. Й. В. е бил в трудово правоотношение с „Пътинженеринг“ АД, основано на договор, сключен на 18.06.2018г., по силата на който наследодателят на ишците заемал длъжността „строителен техник“ в ответното дружество.

Ангажираните в хода на производството доказателства обуславят извод, че злополуката, в резултат на която е В. В. е починал има характер на трудова по смисъла на чл.55, ал.1 от КСО. Този факт е констатиран по предвидения законов ред, съобразно нормата на чл.60 КСО (разпореждане №17/17.03.2021г. на НОИ – Териториално поделение – Русе лист 17).

Изложеното води до извод, че претенцията е установена по своето основание.

Неимуществените вреди са свързани с физически и морални страдания, т.е. накърняват неимуществени блага. Болката и страданието от загубата на любим човек е травма, която завинаги остава отпечатък. В годините на съвместно съжителство В. и В. В.и намирали опора един в друг, заедно преодолявали житейските трудности и неволи. Отношенията в семейството почивали на основата на разбирателство, привързаност и съпричастност. Между В. В., неговата съпруга и дъщеря им е съществувала силна емоционална връзка. Наследодателят е бил глава и опора на семейството. Несъмнено внезапната му смърт е поставила близките в състояние на отчаяние, лишила ги е от обич, морална и материална подкрепа, причинила им е болка и страдания. Загубата на родител в крехката възраст, в която е Й., е значителна, тъй като детето е лишено от грижите на баща си, негова любов и материална издръжка, от които се нуждае за да расте спокойно и щастливо. И макар човешкия живот да няма паричен еквивалент, следва да се приеме, че определеният от съда размер на обезщетението ще репарира претърпени от близките

неимуществени вреди.

При определяне на техния размер, съдът прецени конкретни факти, като: сърдечните отношения в семейството; фактът, че наследодателят е бил финансова и морална опора на близките си; преживяванията на ищите, претърпените от тях болки и страдания. Съобразявайки обстоятелствата, преценени на фона на икономическата обстановка в страната съдът намира, че обезщетението за всяка от ищите следва да е в размер на 100 000 лева.

Неоснователна се явява претенцията в размер на 31 800 лева – обезщетение за имуществени вреди претърпени от детето Й. В. Й., изразяващи се в пропуснати ползи от неполучена издръжка за периода до навършване пълнолетие – 159 месеца по 200 лева месечно. Съобразно разпоредбата на чл.82 КСО детето има право на наследствена пенсия до навършване на 18-годишна възраст, а след навършването и ако учи – за срока на обучението, но не по-късно от навършване на 26-годишна възраст. От приетите по делото удостоверения (лист 111 и лист 242) е видно, че първоначално изплащаната на детето пенсия е била в размер на 277.50 лева, а през м.декември 2022г. е актуализирана и увеличена на 350.25 лева, т.е. за процесния период детето ще получи издръжка в размер над претендирания.

Предвид установеното, съобразно правилото на чл.200, ал.3 КТ, искът за заплащане имуществени вреди следва да се отхвърли като неоснователен.

По възражението на ответника с правно основание чл.201, ал.2 КТ:

Посочената правна норма предвижда възможността отговорността на работодателя да бъде намалена, когато работникът е допуснал груба небрежност или изцяло да отпадне, когато пострадалият е действал умишлено.

Небрежността като понятие в гражданското право е модел на поведение, свързан с неполагането на дължимата грижа. В правната доктрина и съдебната практика се приема, че грубата небрежност е степен на небрежност, при която увреденият не е положил за себе си грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. Такова поведение е правно укоримо, тъй като пострадалият е бил длъжен да избегне злополуката, полагайки дължимата грижа. Работодателят следва да инструктира работника за правилата, свързани със съответната работа, но с изключение на тези, установени с изрични императивни правни норми, които всички правни субекти са задължени да спазват.

В случая, от механизма на ПТП става ясно, че при управление на л.а.“Ауди“, В. В. навлязъл в лентата, предназначена за насрещно движещите се ППС, в която се е движил л.а.“Опел Комбо“. В момента на навлизане в насрещното платно, разстоянието между двата автомобила е било такова, че произшествието е било непредотвратимо дори чрез едновременно спиране от страна на двамата водачи. Причина за настъпване на произшествието е допуснатото от В. В. нарушение на правилата за движение, който е управлявал автомобила със скорост над допустимата за съответния пътен участък и в нарушение на чл.16, ал.1 от ЗДВП навлязъл в лентата за насрещно движение.

Тежестта на нарушението го квалифицира като груба небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 КТ. Грубата небрежност в тази хипотеза е предпоставка за намаляване

отговорността на работодателя по чл.200 КТ. Като съобрази горните обстоятелства, механизма на настъпване на трудовата злополука, като отчете, че причина за настъпването ѝ е допуснатото от пострадалия В. В. тежко нарушение на правилата за движение по пътищата, съдът намира, че отговорността на работодателя следва да бъде намалена с 80%.

С оглед изложеното приетият по-горе размер на дължимото от работодателя обезщетение за неимуществени вреди от по 100 000 лева за всяка от ищците, следва да бъде намален с 80 на сто при приложение разпоредбата на чл.201, ал.2 КТ, при което дължимото от ответника обезщетение е в размер на 20 000 лева за В. Й. В. и 20 000 лева за Й. В.ова В., представлявана от своята майка.

Следва да се отбележи, че съгласно установената съдебна практика, имуществената отговорност на работодателя по чл. 200 КТ за обезщетяване на работника за вреди от трудова злополука има обективен характер. Работодателят носи риска от травматично увреждане на работника дори и при липса на причинна връзка между условията на труда и злополуката – съгласно чл. 200, ал. 2 КТ, работодателят отговаря имуществено и когато злополуката е причинена от непреодолима сила, както и когато е настъпила по време на почивка на работника. Затова работодателят не може да бъде изцяло освободен от задължението за обезвреда, освен когато пострадалият е причинил умишлено увреждането – чл. 201, ал. 1 КТ. В случаите, когато пострадалият е допринесъл за увреждането, допускайки груба небрежност (чл. 201, ал. 2 КТ), какъвто е и настоящия случай, размерът на обезщетението може да бъде само намален, дори и при положена от работодателя дължима грижа за осигуряване на безопасна работа.

По делото бе установено, че между работодателя и третото лице – помагач е сключена групов застраховка „Задължителна трудова злополука“, обективирана в полица №0111200855001607 със срок от 15.05.2020г. до 14.05.2021г., в която ответникът е включил допълнителни рискове и обезщетения – „разширено времево покритие – чл.55, ал.2 КСО“. Между застрахованите служители на „Пътинженеринг“ АД е и наследодателят на ищците.

В т.9 от ОУ по застраховки „Злополука и заболяване“ са визирани общи изключения от рисковото покритие, между които злополука, настъпила със застрахования вследствие негова несъзнавана непредпазливост (небрежност) – т.9.16 от ОУ. По изложените по-горе съображения съдът счита, че е налице посоченото изключение и в настоящия случай „Дженерали застраховане“ АД не дължи застрахователно обезщетение.

Съобразно разпоредбата на чл.78, ал.1 от ГПК, вр.чл.38 ЗА, ответникът следва да заплати възнаграждение на процесуалния представител на ищците в размер на 1730 лева, определено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004г. в действащата към момента на образуване на производството нейна редакция.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ищците следва да бъдат осъдени да заплатят на ответника направените по делото разноски, съразмерно с отхвърлената част от предявените искове. Съдът намира за неоснователно възражението на ищцовата страна, основано на разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК по отношение претендираната за адвокатско възнаграждение сума - 4800 лева. Възнаграждението е съобразен с размера определения в чл.7, ал.2, т.5 от Наредба №1/09.07.2004г. Съразмерно с отхвърлената част от иска, на

ответното дружество следва да се присъдят разноски в размер на 4529.39 лева.

На основание чл.78, ал.6 от КТ ответникът следва да заплати по сметка на съда държавна такса в размер на 1600 лева.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ПЪТИНЖЕНЕРИНГ“ АД, ЕИК 202920330 със седалище и адрес на управление: гр.Русе, ул.“Олимпи Панов“№14, комплекс „Евас“, вх.Б, ет.4, представлявано от П. Н. да заплати, на основание чл.200 КТ, на **В. Й. В.**, ЕГН ***** с адрес: гр.Р., ул.“Н. Й. В.“№.., вх., ет.. сумата **20 000 лева** - обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания причинени от смъртта на съпруга й В. Й. В., настъпила в резултат на трудова злополука на 17.02.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.02.2021г. до окончателното й изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част до предявените 100 000 лева.

ОСЪЖДА „ПЪТИНЖЕНЕРИНГ“ АД, ЕИК 202920330 със седалище и адрес на управление: гр.Русе, ул.“Олимпи Панов“№14, комплекс „Евас“, вх.Б, ет.4, представлявано от П. Н. да заплати, на основание чл.200 КТ, на **Й. В. Й.**, ЕГН *****, представлявана от своята майка и законен представител В. Й. В., ЕГН ***** с адрес: гр.Р., ул.“Н. Й. В.“№.., вх., ет.. сумата **20 000 лева** - обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания причинени от смъртта на баща й В. Й. В., настъпила в резултат на трудова злополука на 17.02.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.02.2021г. до окончателното й изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част до предявените 100 000 лева, както и иска за заплащане сумата 31 800 лева – обезщетение за имуществени вреди (пропуснати ползи от неполучена издръжка), ведно със законната лихва върху главниците, считано от 17.02.2021г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА „ПЪТИНЖЕНЕРИНГ“ АД, ЕИК 202920330 със седалище и адрес на управление: гр.Русе, ул.“Олимпи Панов“№14, комплекс „Евас“, вх.Б, ет.4, представлявано от П. Н. да заплати на адвокат Д. Т. Д., съдебен адрес: гр.В. Т., ул.“Ц. Ц.“№..., ет.. сумата **1730 лева** – възнаграждение за процесуално представителство.

ОСЪЖДА „ПЪТИНЖЕНЕРИНГ“ АД, ЕИК 202920330 със седалище и адрес на управление: гр.Русе, ул.“Олимпи Панов“№14, комплекс „Евас“, вх.Б, ет.4, представлявано от П. Н. да заплати по сметка на РРС държавна такса в размер на **1600 лева**.

ОСЪЖДА В. Й. В., ЕГН ***** да заплати на **„ПЪТИНЖЕНЕРИНГ“ АД**, ЕИК 202920330 със седалище и адрес на управление: гр.Русе, ул.“Олимпи Панов“№14, комплекс „Евас“, вх.Б, ет.4, представлявано от П. Н. разноски по компенсация в размер на **4529.39 лева**.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ответника - „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Княз Ал.Дондуков“№68.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Русенски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____